

Az ünnepnapból eltűnő Jézus

Bibliaolvasás: Lk. 2: 41-48a

Alapige: „Gyermelem, miért tetted ezt velünk?” Lk. 2: 48a.

Óév utolsó úrnapján Isten Igéje a véget ért ünnepről szólt. A mózesi törvény előírta, hogy minden férfiú esztendőnként háromszor jelenjen meg az Úr színe előtt, de senki ne jelenjen meg az Úr előtt üreskézzel (2Mózes 34: 23 és 20). Az Úrhoz való tartozás és a hálaáldozat ajándékaival álljon meg mindenki az Úr előtt! A három ünnep közül az egyik az általunk ismert nevén pünkösd volt, a betakarítás ünnepe és egyben az év vége is. Óév utolsó vasárnapján gyűjtsük mi is a hálaadás kosarába mindazt, amivel Isten megajándékozott és megáldott, azt pedig tegyük le magunkkal együtt az Isten oltárára.

Az ünnepek mózesi parancsa vallási és kulturális örökséggé, az Írás szerint szokássá lett Izraelben. Egy alkalommal, amikor József és Mária a húsvéti ünnep szokása szerint felment Jeruzsálembe az Isten templomába úgy térte haza, hogy sem József, sem Mária nem vették észre, hogy Jézus nincs velük. Valójában észrevették, csak azzal hitegették magukat kerek egy napot, hogy a rokonaival, barátaival és szomszédaival van, hiszen már tizenkét éves szárnyait bontogató kamasz. A hazafelé gyaloglással betelt nap hamar elmúlt és az éjszaka a hiányzó Jézus fájdalmával szakadt Józsefre és Máriára.

Mária és József eme napjában benne van a mi életünk is. A bűneset óta az ember élete az Isten színe előtt egyetlen nap. Akkor és ott ezt mondta az Úr az embernek:

- „A kert minden fájáról bátran egyél, de a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.” 1Móz 2:16-17.

Nem az Úr gondolata volt az egynapos élet, hanem Ádám és Éva választotta ezt, engedetlenségből. Így lett az életünk egyetlen nap az Isten előtt, hogy amikor eljön az utolsó napfelkelte az életünkben, akkor az egész lényünkben bennünk is tudatosul mindaz, amit az Úr szava így mond:

- „Az embernek napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mezőnek virága. Hogyha általmegy rajta a szél, nincsen többé, és az ő helye sem ismeri azt többé.”¹ Minden test fű, és minden szépsége, mint a mező virága! Megszáradt a fű, elhullt a virág, ha az Úrnak szele fuvallt reá; bizony fű a nép. Megszáradt a fű, elhullt a virág; de Istenünk beszéde mindörökre megmarad!² „Elragadod őket; [olyanokká] lesznek, [mint az] álom; mint a fű, amely reggel sarjad; Reggel virágzik és sarjad, [és] estére elhervad és megszárad.”³

Életünk napja eltelik, hamarabb, mint gondoljuk, de ez nem baj, mert az Úr kegyelme és irgalma elvégezte, hogy az Isten Fia Jézus Krisztus velünk legyen a múltó idő minden órájában. A baj az, amikor az ünnepi hangulat élménye úgy zsong és kavarg emlékeinkben, hogy azt érezzük Isten ott jár bennünk, közöttünk, de kiderül, hogy ez csak az emlékezésünk és érzékelésünk valamiféle délibáb jelensége. A baj az, amikor egy kerek napig azt hisszük, hogy Jézus a hozzánk tartozó testvéreinkkel, rokonainkkal, barátainkkal és szomszédainkkal együtt velünk van az úton. Akkor és ott József és Mária átérezték, hogy mit jelent a Jézus nélkül véget érő nap, sőt a nélküle véget érő ünnepnap.

Emlékezzünk, hogy ez húsvét ünnepe utáni napon történt! Józsefnek ez volt a Jézus nélküli húsvét éjszakája, hogy a világ bölcseivel vitázó, azokat Igéjével legyőző Krisztusként kapja Őt

¹ Zsolt 103:15-16.

² Ézs 40:6-8 és Jak 1:10; 1Pét 1:24-25.

³ Zsolt 90:5-6.

vissza. József már nem érhetette meg azt a húsvétot, amit Mária. Amikor azt kérdezték, hogy fiam, gyermekem ezt miért tetted velünk, az Úr elmondhatatlan szavakkal válaszolt azzal a Jézus nélküli éjszakával. József számára tehát Isten ezt a húsvétot ajándékozta!

Emlékezzünk, hogy húsvétkor a tanítványoknak rá kellett döbbenniük, hogy az a Jézus, akit emberi lényük összes érzékelésével és emlékezetével ismertek többé nincs, csak megfeszített és feltámadott Krisztusuk van, akit csak hittel fogadhatnak és ismerhetnek a Szentlélek közösségében!

A Jézus nélkül véget érő nap tehát a Szentlélek tanítása és figyelmeztetése, hogy tudni illik vizsgáljuk meg, Krisztusban vagyunk-e és velünk van-e az Úr, vagy elég az, ha úgy gondoljuk, hogy Jézus ott van a hozzám tartozó férjem, feleségem gyermekem, testvérem, az unokatestvérem, a rokonom, a szomszédom, a barátom, vagy éppenséggel a lelkipásztorom családjába, életébe? Ez a Jézushoz való és érzéseinkkel történő kapcsolódás rossz, hibádzik és téves következtetésekhez vezethet! Krisztushoz a mi fejünkhöz, közvetlenül kell kapcsolódnunk, ahogy a testben az elméhez közvetlenül kapcsolódnak a test tagjai.

Legyen hát közvetlen kapcsolatot Jézus Krisztussal a tőle kapott igaz hit által az Igével együttműködő Szentlélek és a szentek imádkozó közösségében! Adja ezt meg nekünk az Úr most és mindörökre! Ámen.